

Irato risu, atque joco, dulcique lepore;
 Quæ, si quid vates promimus aërio
 Delatum ex Helicone, aures quod mulceat apte,
 Quodque animum pulchris lætet imaginibus,
 Continuo id totum spernitque, ac despuit, & nos
 Nil narrare nisi infomnia vana putat:
 Nil nisi falsidicis mendacia texere verbis.
 Jupiter! ut facies extrema fæde homines
 Ludit! qui penitus tamen omnia cernere se se
 Rentur, vique acris dispicere ingenii.
 Vana etenim in speciem quæ sunt mendacia, condunt
 Sæpe bonæ multum frugis; & utiliter
 Occultant vitæ quod profit, pandere verum
 Quod possit, mores quod regat, ingenuum
 Quod certe adspergat factis, dictisque leporem;
 Ne pulchri, atque faceti omne genus vitiet
 Ille iterum squalor Saturnius, & grave virus:
 (Di talem longe avertite perniciem)
 Et vita ad glandes redeat, mosque ille ferinus
 Asperet humanum, diffocietque genus.
 Quem contra morem certum est pro parte virili
 Pugnare, atque istis, Pieridum studia
 Qui culpant, stulte sapientes, nolle placere:
 Sed magis usque tuo fidere iudicio;
 Usque tuum, hos inter, queis nil est cultius usquam,
 Pastores, carmen scribere ad arbitrium;
 Tecum Mænalios, vaturn nemora ardua, saltus
 Lustrare, ac sedes visere Apollineas;
 Pulcher ubi veteris Jani mons, dictus ab auro,
 Dat gelidum doctis cœtibus hospitium;
 Gramineique tori subter, circumque, supraque,
 Et myrti, & lauri, flexipedesque hederæ,
 Rivus ubi, summo qualis de vertice Pindi
 Murmurat illa cadens nobilis unda pede,

Quam